

гентъ на Народния драматичен театър, като същевременно 2 години е бил секретаръ на Народната опера. Т. е основателъ на Българския музикален професионален съюзъ; челъ е музикални сказки въ София и провинцията, и е писалъ статии въ вестници и списания.

Тодоровъ, Михаилъ — компонистъ, род. 15 септ. 1892 въ Сливенъ, 1908—1912 учи въ Женевската консерватория, цигулка — при Роб. Полакъ, пиано при Шулцъ (имайки и двата инструмента за специални), хармония при Ото Барббланъ, и импровизации при Жакъ Далкрозъ. Отъ 1913 до сега е учителъ въ Сливенската мъжка гимназия. Т. е изигралъ една голъма роля за поведиране музикалната култура на родния си градъ — като е обучилъ единъ значителенъ брой ученици по пиано и цигулка, участвайки и въ всички концерти отъ мѣстни сили, и аккомпанирайки всички артисти, които посещаватъ Сливенъ. Отъ композициитъ му, най-известни сж оперетитъ (за деца и юноши): „Вѣтрена мелница“, „Малката кибритопродавачка“ (играни почти отъ всички наши Детски музикални китки) и „Мъдриятъ царъ“. Освенъ това, писалъ: „Българска рапсодия“, рондо и др. нѣща за пиано, пѣсни съ пиано и др.

Тозели, Енрико — Toselli, Enrico — компонистъ, род. 13 мартъ 1883 въ Флоренция, умр. 15 ян. 1926 с. т., ученикъ на Стамбати, писалъ: симфонична поема „Огънь“, операта „La principessa bizzarra“, камерна музика, и дребни инструментални и гласови нѣща. Любима на широката публика е неговата „Серенада“.

Този, Пиеръ Франческо — Tosi, Pier Francesco — прочутъ кастратъ, род. 1647 въ Болоня, умр. 1727 въ Лондонъ, пѣлъ въ италиянскитъ опери на разни нѣмски градове, а следъ като загубва гласа си, се установява въ Лондонъ като гласовъ педагогъ, писалъ ценното съчинение „Opinioni de'cantori antichi e moderni o sieno Osservazioni sopra il canto figurato“ (1723).

Токата, лат. toccata — най-старото име на композиции за клавишни инструменти, като свободни прелюдии. Името Т-та се среща за пръвъ

пжъ у Кастелионе (1536) — въ лютновасюнта, като заключителна малка частъ, подъ името tochata. Т-та е служила, като прелюдията, заз уводъ — едно свободно встъпление, състояще се, отначало отъ тежки акорди и пасажии, а по късно—XVII в. сж били вмѣквани и къси междини, фигурирани части. Майстори на Т-та сж: А. Габриели, Меруло, Фрескобалди, Фробергеръ, Пърчелъ, Букстехуде, и главно — Йох. Себ. Бахъ, който е писалъ 5 органични и 7 клавирни Т-ти, и който довежда този музикаленъ видъ до съвършенство. Т-та се култивира и отъ компониститъ на новото време, придавайки й силно виртуозенъ характеръ.

Тома, Амбруазъ — Thomas, Ambroise — имеитъ французски оперенъ компонистъ, род. 5 авг. 1811 въ Мецъ, умр. 12 февр. 1896 въ Парижъ; синъ на родители, които сж имали музиката за занятие, той получава отъ тѣхъ първитъ познания по пиано и цигулка, започвайки още отъ 4 годишна възраст да пѣе и свири. 1828 постъпва въ Парижката консерватория — като ученикъ на Цимерманъ (пиано), Дурленъ и Барбро (хармония и контрапунктъ), Лео Зюйоръ (композиция). За кантата си „Херманъ и Кети“ 1832 получава голъмата „Римска награда“, и до 1836 е въ научно-пребивание въ Италия, като по голъмата частъ отъ това си време прекарва въ Римъ, дето се е движелъ въ една срѣда отъ млади, даровити французи, между които и Берлиозъ. Въ Италия той пише първия свой опусъ — „Спомени отъ Италия“ — сборка отъ мелодични канцони. 1836, презъ Виена, се завръща въ Парижъ, и се посвещава на драматично-музикално творчество. Първитъ му опити „La double échelle“ (1838), „Le perruquier de la régence“ и балета „La gipsy“ (заедно съ Бенуа) сж пропаднали, а последвалитъ нѣколко комически опери сж минали при посрѣдственъ успехъ. 1849 се явява „Café“, последвана отъ „Сънъ въ лѣтна нощъ“ (1850), — тѣзи две творби затвърдяватъ името на Т. като оперенъ компонистъ. Последвалитъ опери „Раймондъ“ (1851), „La Tonelli“ (1853), „Психея“ (1857) и „Венециански карнавалъ“ (1857) не допринасятъ нѣщо значително за името на автора.